

ສຸນຍາກາຍ

- 1 -

แสงอรุณยามเช้าส่องผ่านผ้าม่านทำให้ห้องเกิดความสว่างขึ้น ภายในห้องตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์หรูนำเข้าจากต่างประเทศตามที่บริษัทตกแต่งภายในแนะนำ คู่เสื้อผ้าน้ำตาลโดดเด่นและมีสไตล์เข้าชุดกับสีของเตียงที่สั่งนำเข้ามาเป็นพิเศษ ช่างเตียงมีเก้าอี้นุ่มที่นุ่มสบายตั้งอยู่ สำหรับเวลานั่งอ่านหนังสือเพื่อกล่อมให้วงในค่าคืนที่นอนไม่หลับ ทางปลายเตียงมีสมาร์ททีวีที่ช่วยเพิ่มความทันสมัยให้กับห้อง การเลือกใช้เฟอร์นิเจอร์ที่มิลิเดียวกันและตกแต่งอย่างมีสไตล์ทำให้ห้องดูหรูหรา แต่ยังคงแฝงไว้ด้วยความเรียบง่ายจากสิ่งของที่มิอยู่ไม่มากนัก

แสงแดดค่อยๆ เปลี่ยนทิศตามก้อนเมฆที่ลอยอยู่บนท้องฟ้า โตจิมลิมตาตื่นขึ้นมาอย่างฉิวเฉียด แดดที่ส่องลงมาตรงหน้าทำให้เขาเหยียตาพร้อมกับขมวดคิ้ว เขาหยิบผ้าห่มมาคลุมโปงและซุกตัวอยู่ในนั้น อากาศเหนียวล้าทำให้เขาไม่อยากจะลุกออกจากที่นอน อยากจะนอนต่ออีกสักนิด แม้จะเป็นเวลาเพียงไม่กี่นาทีก็ตาม เขาโหยหาวันหยุดพักผ่อนมานาน วันหยุดที่ไม่ต้องคิดเรื่องงาน แต่ด้วยหน้าที่การงานและอายุที่อยู่ในวัยหนุ่มแบบนี้คงเป็นไปได้ยากที่จะมีเวลาพักผ่อนได้อย่างที่ใจต้องการ

หลังจากพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียงลึกลับ ในที่สุดโดจินก็ตัดสินใจทิ้งไออุ่นของผ้าห่ม แล้วพุงตัวลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง เขาพร้อมเริ่มวันใหม่ด้วยการคว้าไฟแช็กกับบุหรี่บนโต๊ะข้างเตียงมาจุด เปลวไฟจากไฟแช็กค่อยๆ ไหม้ปลายมวนบุหรี่ เขาสูดควันบุหรี่เข้าไปเต็มปอดเพิ่มความสดชื่นยามเช้า โดยยังคงหลับตาอยู่อย่างนั้น

รู้สึกอ่อนเพลียเหลือเกิน

เขานั่งพิงหัวเตียงอยู่ครู่หนึ่งก็ทิ้งตัวลงนอนบนเตียงอีกครั้ง อากาศยามเช้าในฤดูร้อนเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การพักผ่อนเอนกายในสถานที่เงียบสงบไม่มีใครมารบกวน แต่อยู่ๆ เขาก็ลืมตาขึ้นแล้วสะบัดหัวเพื่อตั้งตัวเองให้หลุดออกมาจากความฝันที่ไม่มีทางเป็นจริง เขาหัวเราะเยาะตัวเองเบาๆ

ที่ที่เงียบสงบไม่มีทางจะเป็นที่ที่เหมาะสมแก่การเอนกายพักผ่อน เขาพับผ้าห่มสีขาวที่เพิ่งจะสะบัดออกไปเมื่อครู่ เจ้าหนูของเขากำลังแข็งตัว มันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเพราะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในทุกเช้า บางครั้งร่างกายของผู้ชายก็ช่างน่าอายเสียจริง

สายตาของเขามองไปยังปฏิทินตั้งโต๊ะ

วันเสาร์

โดจินหัวเราะออกมาด้วยความผิดหวัง ถ้าวันนี้เป็นวันจันทร์ก็คงจะดี

เขานั่งอยู่บนเตียงในท่าเดิมและจินตนาการถึงเนินอกขาวเนียนกลมโตของแจอี มันช่างอวบอิม นุ่มละมุนชวนสัมผัส แม้เธอจะดูไม่ค่อยฉลาดนักแต่ทรวดทรงและหน้าอกหน้าใจทำให้เธอช่างน่าหลงใหล เขานึกถึงแผ่นหลังที่เนียนเรียบ นึกถึงตอนที่เขาค่อยๆ วางมือลงบนเนินอกเปลือยเปล่า เธอจะหัวเราะเบาๆ เวลาที่เขาลูบไล้ไปทั่วเรือนร่างของเธอ ภาพนั้นมันช่างเข้ายวนใจเสียจริง ของขวัญที่ดีที่สุดที่ทำให้เขาเริ่มต้นการทำงานในวันจันทร์ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์คือการทำได้มีเช็ทซ์ที่เร้าร้อนกับแจอีบนเตียงนุ่มๆ ของเขา

เธอบอกว่า 'การลึกลับเป็นซู้ก็เหมือนการผ่อนคลายเป็นการปลดปล่อยความรู้สึก' เวลาที่เธอเกิดความใคร่ เธอก็จะมาปลดปล่อยความใคร่ที่สะสมกับเขา ซึ่งเธอไม่รู้สึกเช่นนี้กับสามีซึ่งกะตายของเธอ

8 Double คู่ฆ่าล่าวง

'แต่ก็ไม่เห็นต้องมาปลดปล่อยทุกอาทิตย์เลยนี่นา' แจฮีหัวเราะให้กับคำพูดนี้ของโดจิน

สำหรับโดจิน เขาไม่สนใจหรอกว่านี่มันจะเป็นการผ่อนคลาย การปลดปล่อย หรือการระบายอารมณ์ทางเพศ เขาไม่เคยมีความรู้สึกผิดต่อการเป็นชู้กับแจฮีเลยสักนิด เวลาที่มีเช็ทซ์กับแจฮีพร้อมกับคิดอยู่ในหัวว่า 'เธอมีสามีแล้ว' มันยิ่งทำให้เขารู้สึกเร่าร้อนและตื่นเต้นมากขึ้น

รู้สึกเหมือนได้แย่งของรักมาจากผู้ชายคนอื่น เธอลุ่มหลงและหลงใหลในตัวเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น

บางครั้งเขาก็ไปร่วมรักกันที่บ้านของแจฮี แน่หนอนว่าต้องเป็นช่วงเวลาที่มีสามีของเธอไม่อยู่บ้าน เธอชอบมีเช็ทซ์ที่บ้านของเขา ส่วนเขาก็กลับชอบที่จะมีกิจกรรมแบบนั้นที่บ้านของเธอ เธอจะล้งเลเสมอเวลาที่เขายากเปลี่ยนบรรยากาศมาร่วมรักกันที่บ้านของเธอ

'ฉันรู้สึกไม่ค่อยดีที่เราจะมีอะไรกันบนเตียงที่ฉันนอนกับสามี'

นี่คงจะเป็นสามัญญ์สำนักสุดท้ายของผู้หญิงที่ลักลอบมีชู้ ถึงแม้เธอจะรู้สึกผิดกับสามี แต่เขาก็ไม่สนใจและยังคงยืนยันที่จะไปบ้านเธออย่างหน้าตาเฉย

'คุณนี่จริงๆ เลย...'

แจฮีหันมาสวมกอดโดจินจากทางด้านหลัง สายตามองจ้องไปที่เพดาน เธอคิดหาคำให้เหมาะสมกับนิสัยของเขา

'คุณมันเหมือนสัตว์ป่าบ้าคลั่งที่บาดเจ็บ'

โดจินขมวดคิ้วพลงหันไปจ้องแจฮี เขาคิดว่าคำที่เธอเปรียบไม่เหมาะสมกับตัวเขาเลยแม้แต่น้อย แต่เธอก็ยังพูดอย่างสนุกปากต่ออีกว่า

'คุณรู้ไหมว่าผู้หญิงส่วนใหญ่จะไม่มีวันปล่อยผู้ชายแบบนี้หลุดมือไปแน่นอน เพราะพวกเขาเชื่อว่าจะสามารถเยียวยารักษาแผลและปลอบประโลมใจให้ผู้ชายรู้สึกดีขึ้นได้'

เธอจ้องเลี้ยวหน้าด้านข้างของเขาพร้อมพูดเข้าแหย่อีกว่า

'ฉันจะผูกมัดคุณเหมือนผู้หญิงส่วนใหญ่ที่มีฉันนะ แต่ฉันไม่ลากคุณ

เข้ามาอยู่ในชีวิตของฉันหรอก เพราะด้านมืดของคุณมันมืดมากจนทำให้ฉันรู้สึกกลัวและรู้สึกเป็นอันตราย'

เธอพูดพร้อมกับปลดเปลื้องเสื้อผ้าของตัวเอง ยัดเนคกอนันเปลือยเปล่า พลังช่วยเสยผมหน้าที่ยิ่งตาของเขาอยู่ ดวงตาสีดำกลมโตของเธอกำลังจ้องมองเขาอย่างเปล่งประกายริมฝีปากของเธอกำลังยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ แล้วเธอก็กระซิบข้างหูของเขา

'คุณนะมีเสน่ห์ที่น่าหลงใหล และร้ายไม่เบา'

"ในเมื่อคุณรู้อย่างนั้นแล้ว ก็อย่ามาติดกับดักของผมสิ"

โดจินบนพุ่มพ้อออกมาช้าๆ ด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น กวาดสายตามองไปรอบห้องพลางคิดในใจว่าเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นในห้องนี้ควรจะเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นผ้าม่าน ตู้เสื้อผ้า แม้กระทั่งเตียงนี้ก็ต้องเปลี่ยน ทุกอย่างในห้องนี้บ่งบอกถึงรสนิยมของแจฮี แต่อันที่จริงจะเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยนมันก็ไม่สำคัญอะไรแล้ว

ต่อให้วันนี้เป็นวันจันทร์ แจฮีก็จะไม่มีโอกาสได้มาห้องนี้อีก

โดจินลุกขึ้นจากเตียงแล้วเดินตรงไปที่ห้องอาบน้ำทันที เขาถอดเสื้อออกก่อนยืนมองตัวเองในกระจก หุ่นล่ำบึ้ก กล้ามเนื้อเฟิร์มแน่นขนาดนี้ ได้มาจากการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ด้วยอาชีพตำรวจสืบสวนยิ่งทำให้เขาต้องพิตร่างกายให้แข็งแรงอยู่ตลอดเวลา ตามร่างกายเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นที่เกิดจากการทำงาน ซึ่งเขาก็ไม่ได้รู้สึกแย่กับการที่ต้องมีรอยแผลเป็นเหล่านี้

'สัตว์ป่าบ้าคลั่งที่บาดเจ็บ'

โดจินนึกถึงคำพูดของแจฮี และนึกถึงเวลาที่เธอบรรจงจูบแผลของเขาที่ละแผล เธอหยอกเขาด้วยการค่อยๆ กัดเบาๆ ที่รอยแผลเป็นพวกนั้น เขาจ้องมองรูปร่างของตัวเองในกระจก สีหน้าเต็มไปด้วยความสุขแห่งชัยชนะ จะไม่มีผู้หญิงที่ชื่อแจฮีบนโลกนี้อีกต่อไป

ฝ่ามือของเขายังรู้สึกได้ถึงทุกอณูแห่งสัมผัสอันเร้าร้อนขณะที่ค่อยๆ

10 Double คู่ฆ่าล่าดวง

ปลิดชีวิตเธอ

'ดูเหมือนว่าสามีฉันเริ่มระแคะระคายเรื่องของเราแล้ว ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะบอกเรื่องของเราให้เขา รู้ และจะขอหย่ากับเขาให้เร็วที่สุด เพื่อที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่กับคุณได้อย่างเปิดเผย อีกอย่างฉันอยากจะได้ลูกของเราไว้'

มันไม่ใช่ง่ายอย่างที่คิดหรอก โดจินโกโรธมาก ขณะที่แอบลักลอบคบหากับแจซี่ เขาไม่เคยคิดที่จะรับผิดชอบหรือมีความผูกพันกันอย่างลึกซึ้งเลย เขาไม่อยากจะข้องเกี่ยวหรือถูกผูกมัด บอกว่าสามีระแคะระคายแล้วจะมาผูกมัดกัน มันไม่ใช่ง่ายขนาดนั้นหรอก ในเมื่อเธอเป็นฝ่ายเรียกร้องมากเกินไป เธอก็ต้องสูญเสียทุกอย่างที่ต้องการ ตอนที่เธอพูดเรื่องของสามีให้ฟัง เขาเพียงนั่งฟังเฉยๆ แล้วกลับไป แต่พอตกดึก ความโกรธยิ่งปะทุเพิ่มมากขึ้น เขาลุกขึ้นคร่อมบนตัวเธอที่กำลังหลับไหล ใช้มือทั้งสองค่อยๆ บีบที่คอของเธอ แจซี่เบิกตากว้างแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ

'อะไรกัน มาชวนเล่นอะไรแผลงๆ กลางดึกแบบนี้'

เธอกำลังปิดมือของเธอออก แต่เขาบีบคอเธอแน่นขึ้นกว่าเดิม จนในที่สุดรอยยิ้มบนใบหน้าของเธอก็ค่อยๆ จางหายไป มือทั้งสองข้างหล่นลงไปข้างตัว ตากลอกไปมาด้วยความกลัว ทั้งหมดนี้เป็นความผิดของเธอ เธอบังคับให้เขาต้องลงโทษเธอแบบนี้ ยิ่งเห็นเธอมีสีหน้าหวาดกลัวและทุกข์ทรมานด้วยน้ำมือของเขา เขาก็ยิ่งรู้สึกมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก เวลาที่เห็นใครทุกข์ทรมานโดยมีสาเหตุมาจากตัวเขา มันทำให้เขารู้สึกว่าเขาได้หลุดพ้นจากความเจ็บปวดภายในใจ พอได้เห็นร่างอันบอบบางของเธอตื่นรนเพื่อเอาชีวิตรอดก่อนจะแน่นิ่งไปยิ่งทำให้เขาพึงพอใจเป็นอย่างมากกับการลงโทษเธอในครั้งนี้ เธอผู้หลงใหลในท่าทางอันเร้าร้อนของเขา หลงใหลในลีลาหลงใหลในสัมผัสของเขาขณะร่วมรักกัน แต่ในตอนนั้นความลุ่มหลงเหล่านั้นได้ดับลงไปพร้อมกับลมหายใจ ผิดกับเขาที่ลุ่มหลงในเรือนร่างไร้วิญญาณแสนเซ็กซี่ที่นอนแน่นิ่งอยู่ตรงหน้า เขาเคลิบเคลิ้มไปกับความสุขที่สุดที่จะบรรยายเป็นความรู้สึกที่เขาเองก็ไม่เคยสัมผัสมาก่อน

-2-

โตจินเดินมาขึ้นรถแก๊งซัมซุง รุ่น SM5 ปี 2010 เพื่อขับไปทำงาน ภายในรถดูสะอาดสะอ้าน เพิ่มบรรยากาศด้วยน้ำหอมปรับอากาศ โดยปกติแล้วถ้าไม่ออกไปจับผู้ร้าย เขาจะล้างรถและดูดฝุ่นในรถทุกๆ สิบวัน ดูแลรักษารถเป็นอย่างดี ไม่ให้มีกลิ่นอับ เชื้อรา หรือฝุ่นโดยเด็ดขาด รถก็เช่นเดียวกับห้องของเขา ไม่ค่อยตกแต่งอะไรมากนัก เขามีสไตส์ที่เรียบง่าย คอนโซลหน้ารถเป็นสีน้ำตาลอ่อนลายเปลือกไม้ ตกแต่งด้วยกล่องน้ำหอมปรับอากาศกลิ่นเลมอน เขาจำได้ว่าแจ๊สชอบน้ำหอมกลิ่นนี้ เลยซื้อมาติดไว้

โตจินสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด กลิ่นเลมอนแทรกซึมเข้าไปในทุกอณูของร่างกาย เขารู้สึกสดชื่นและปลอดโปร่ง พร้อมออกไปทำงาน

เขาคดกระຈกหน้าต่างรถยนต์ลง เอื้อมไปหยิบกล่องน้ำหอมกลิ่นเลมอน มาถือไว้ในมือ ส่วนอีกมือหนึ่งก็กดเปิดวิทยุ อารมณ์แบบนี้ไม่มีแนวเพลงไหนที่จะดีไปกว่าเพลงร็อกอีกแล้ว พอออกรถ กล่องน้ำหอมที่เคยอยู่ในมือของเขาก็กลิ้งอยู่บนถนนแล้ว เขาโยนมันทิ้งออกนอกหน้าต่างอย่างไม่แยแส

กลิ่นเลมอนยังคงวนเวียนอยู่ในรถ แม้จะเปิดเพลงดังมากแค่ไหน แต่ก็ยังรู้สึกถึงความเงียบสงัด เขาไม่เหลือความอาลัยอาวรณ์หรือหวงคิดถึงแจ๊สเลยแม้แต่น้อย

เขาขับรถออกจากซอยแล้วเลี้ยวไปที่ถนนใหญ่ แรงความเร็วรถพลางฮัมเพลงเบาๆ ตามเสียงเพลงในวิทยุ

ใช้เวลาไม่เกินสามสิบนาทีก็ถึงสถานีตำรวจโซงพากที่เขาทำงานอยู่ บริเวณสถานีตำรวจเป็นที่ตั้งของโรงเรียนประถมแห่งหนึ่ง เขาลดความเร็วลงเมื่อขับมาถึงเขตโรงเรียน ถ้าหากเกิดอุบัติเหตุในพื้นที่รับผิดชอบมันคงจะเป็นเรื่องใหญ่มาก

ถ้าขับรถไปตามกำแพงโรงเรียน ขึ้นเนินไปเรื่อยๆ แล้วเลี้ยวซ้ายตรงป้ายสถานีตำรวจโซงพากก็จะเห็นทางเข้าสถานีตำรวจอยู่ตรงหน้า มีนักเรียนนายร้อยทหารบกยืนอยู่ตรงประตูทางเข้า พวกเขาดูเหมือนจะจำโตจินได้จึง

12 Double คู่ขาล่าลง

ท่าความเคารพ โดจินพยักหน้าเบาๆ อย่างไม่ใส่ใจ แล้วขับรถเข้ามาจอด
ในสถานีตำรวจ

มีรถจอดบริเวณลานจอดเต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นรถส่วนตัวของ
เจ้าพนักงาน รถของสถานีตำรวจ รวมไปถึงรถของผู้ที่มาติดต่อราชการหรือ
ทำธุระที่สถานีตำรวจ เขาวนอยู่หลายรอบ ในที่สุดก็ได้ที่จอด เขาปลดเข็มขัด
นิรภัยออก แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงัก

เขามองดูตัวเองที่สะท้อนบนกระจกมองหลัง

นาตึกใจมากที่สุดที่สีหน้าของเขานิ่งเฉยราวกับเมื่อคืนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ไม่มีใครสังเกตเห็นและจับผิดเขาได้แน่นอน จากประสบการณ์การเป็นตำรวจ
สืบสวนมานาน เขาดูออกว่าไม่มีใครสามารถจับพิรุณเขาได้ แต่สิ่งที่น่าแปลกใจ
เป็นอย่างมากก็คือเขาไม่รู้สึกว่าตัวเองมีความกังวลหรือมีพิรุณออกมาให้เห็น
เลยแม้แต่น้อย

ทว่าก็มีบางสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัดคือมือของเขานั่นเอง
มือทั้งสองข้างของเขาจดจำความรู้สึกทุกอย่างได้เป็นอย่างดี ฆาตกรตัวจริง
ก็คือมือคู่นี้ มันกลายเป็นการเสพติดไปแล้ว เขานิ่งคิดจนลึมหายใจไป
ประมาณสองนาทีก่อนที่จะนึกแผนการอะไรบางอย่างออกมา แผนการที่จะ
ทำให้เขาหลุดพ้นจากการเป็นฆาตกรในคดีที่เขาก่อขึ้นเมื่อคืน เป็นแผนการ
อุดรูรั่วไม่ให้สืบมาถึงตัวเขาได้ถ้าวางแผนให้รัดกุมรอบคอบ ขั้นตอนในการ
ปฏิบัติภารกิจไม่ยากอย่างที่คิด ประสบการณ์จากการเป็นตำรวจสืบสวนช่วย
ให้เขาสามารถหลุดพ้นจากการเป็นฆาตกรได้อย่างแนบเนียนแน่นอน

เขาหลับตาลงและถอนหายใจเฮือกใหญ่ พอลืมตาขึ้นมา สถานที่ที่
คิดออกเป็นที่แรกก็คือตึกสถานีตำรวจอันทรงเกียรติตึกนี้ เขากลืนน้ำลาย
โดยไม่รู้ตัว

ที่นี่มีสุนัขล่าเนื้อที่กระหายการล่าเหยื่ออยู่เป็นจำนวนมาก หรือเปรียบ
ได้กับนักกีฬา ไม่ก็ผู้เชี่ยวชาญ การเปลี่ยนแปลงในจุดเล็กๆ หรือพฤติกรรม
ที่มีพิรุณไม่มีทางรอดพ้นฝีมือและสายตาของคนเหล่านี้ไปได้แน่นอน ไม่มีทาง
รอดพ้นจากคนแบบเขา แม้ว่าบางทีเขาจะใช้แค่ความรู้สึกหรือลางสังหรณ์

ในการสอบสวนหาตัวผู้กระทำผิดก็ตาม ดังนั้นเขาจะวางใจไม่ได้ การตายของแจฮย็องจะมีหลักฐานบางอย่างเชื่อมโยงมาถึงตัวเขาก็ได้ สิ่งสำคัญคือห้ามทำให้คนพวกนั้นรู้สึกว่าการตายของเธอมีบางอย่างที่แปลกไปจากคดีอื่นๆ เด็ดขาด

ก็อกๆ

มีคนมาเคาะกระจกหน้าต่างรถยนต์ฝั่งคนขับ ทำให้โดจินตกใจสะดุ้งสุดตัว คนที่มาเคาะกระจกด้วยสีหน้าสงสัยก็คือซอนอูชิน ตำรวจสืบสวนรุ่นน้องซึ่งอยู่ที่มิลิบสวนที่หนึ่งเหมือนกับโดจิน แม้ซอนอูชินจะมีประสบการณ์การทำงานเพียงสามปี แต่ด้วยความฉลาด มีปฏิภาณไหวพริบ หัวไว และเรียนรู้งานได้เร็ว ทำให้ซอนอูชินเป็นตำรวจที่มีฝีมือดีมาก และทำงานสืบสวนเก่งมากพอๆ กับโดจิน แคมส์ไต้ลการแต่งตัวยังดีด้วย ทรงผมตัดสั้นจัดทรงเข้ารูปตลอดเวลา ในบางครั้งแม้จะมีคดีที่ต้องสืบสวนจนไม่ได้กลับบ้าน แต่เสื้อผ้าของซอนอูชินก็จะดูสะอาดสะอ้านเสมอ

ก่อนหน้านี้โดจินกำลังนึกถึงแผนการบายเบี่ยงตัวฆาตกร พอเห็นซอนอูชิน เขาก็รู้สึกประหม่าขึ้นมาทันที แต่ก็ต้องเปิดกระจกหักตามมารยาท

"อะไรของนายนะ"

"ทำไมรุ่นพี่ที่ทักทายผมแบบนี้ล่ะครับ"

โดจินมัวแต่คิดเรื่องวางแผนการต่างๆ จนไม่สนใจว่าใครจะทำอะไร อยู่นอกกรด

"โทษที"

"ทำไมถึงไม่ลงจากรถซักทีล่ะครับ ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่าครับ"

"เปล่า พอดีมีเรื่องที่ต้องคิดนิดหน่อยนะ"

โดจินค่อยๆ ลงมาจากรถพลางคิดหาทางออก เรื่องแบบนี้ไม่จำเป็นต้องใจร้อน เพื่อไม่ให้ถูกจับพิรุธได้ ควรที่จะนั่งและวางเฉยไปก่อน

ซอนอูชินก็ยิ้มจนเห็นฟันขาวเต็มปาก เขาคาดไม่ถึงแน่นอนว่าโดจินก่อเรื่องอะไรไว้เมื่อคืน

ตั้งแต่เจอกันครั้งแรกจนถึงเดี๋ยวนี้ โดจินก็ยังคิดว่ารูปร่างบางและ

14 Double คู่ข่าล่าวง

ผิวชาวที่ดูสะอาดตาอย่างซอนอูชินไม่เหมาะที่จะมาเป็นตำรวจสืบสวน อีกทั้งนิสัยที่อ่อนไหว ใจดีไม่เหมาะกับอาชีพนี้เป็นอย่างมาก ตำรวจสืบสวนควรจะมีลักษณะนิสัยที่แข็งแกร่ง ดุเดือด

"มีเรื่องอะไรให้คิดเธอครับ มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่าครับรุ่นพี่"

ซอนอูชินนึกยิ้มออกมาอย่างน่าเอ็นดู โดจินตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงหัวนง ว่า

"ก็เรื่องการเข้าไปในตึกนั่นไง เวลาที่อยู่在那นั่น ฝ่ายที่สติแวงได้ง่ายก็คือพวกตำรวจสืบสวนอย่างเรา ไม่ใช่ฆาตกรหรือผู้ร้ายที่ถูกจับมา นายก็รู้ว่าก่อนที่จะเดินเข้าไปในตึกเราควรรวบรวมสติ ทำจิตใจให้สบาย ไม่อย่างนั้นเวลาสืบสวนเราจะไม่ได้ข้อมูลที่แน่นอน หรืออาจตัดสินใจผิดพลาดไป"

"ผมนึกว่ารุ่นพี่ไม่ยากเข้าไปในตึกเพราะหัวหน้าจางซะอีก"

หัวหน้าจาง โดจินถึงกับขมวดคิ้วและเปลี่ยนสีหน้าทันทีที่ได้ยินชื่อนี้ แค่อึ้งยังทำให้เขาอึดอัดและรำคาญใจได้ขนาดนี้

หัวหน้าจางจูโฮ

เมื่อสี่เดือนก่อน จางจูโฮถูกย้ายมาเป็นหัวหน้าทีมสืบสวนที่หนึ่งที่โดจินและซอนอูชินประจำอยู่ โดจินไม่ค่อยถูกชะตากับจางจูโฮ ความจริงแล้วโดจินหวังจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าทีมสืบสวนที่หนึ่งแทนหัวหน้าคนเก่าที่เพิ่งย้ายไป แต่ฝันนั้นก็พังทลายเมื่อรู้ว่าจางจูโฮจะมาเป็นหัวหน้าทีมคนใหม่

พอเข้ามาในตึก ซอนอูชินก็หันมาบอกกับโดจินว่า

"รุ่นพี่ครับ เดี่ยวผมขอแวะแผนกรับแจ้งความก่อนนะครับ"

นึกถึงจางจูโฮที่ไร สีหน้าของโดจินจะเปลี่ยนไปเป็นบึ้งตึงทันที แต่พอได้ยินที่ซอนอูชินพูด เขาก็ปรับโหมดเป็นอารมณ์ดีขึ้นมา

"โอเค จันเดียวเจอกัน"

ซอนอูชินโค้งให้โดจินแล้วเดินไปตามทางเดิน เมื่อรุ่นน้องเดินลับไปแล้ว โดจินก็เดินตรงไปทางห้องทำงาน ถ้าก้าวผ่านประตูบานนี้ เวลาส่วนตัวจะหมดไป ความยุ่งวุ่นวายจะเข้ามาแทนที่ ยากนักที่จะมีเวลาส่วนตัว

เขาหยุดยืนอยู่ตรงประตูทางเข้าห้องทำงานของทีมสืบสวนที่หนึ่ง กระจุกประตูสะท้อนให้เห็นเงาที่ดูดีของเขา เสื้อสูทที่ไซส์ทันสมัยที่รัดจนไม่มีรอยยับ รองเท้าหนังขัดมันเงา เนกไทลายเท่ ถ้าไปอยู่ข้างนอก หลายคนคงจะเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นนักธุรกิจหนุ่มไฟแรง รูปลักษณะอันหล่อเหลานี้ น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้หัวหน้าจางจูโฮไม่ชอบเขาเป็นอย่างมาก

'แต่งตัวดีขนาดนี้ จะไปวิ่งจับโจรขโมยไอติมตามร้านสะดวกซื้อได้หรือ'

นึกถึงน้ำเสียงที่แตกตันของจางจูโฮ โดจินก็ขมวดคิ้วอีกครั้ง โดจินรู้สึกเสียหน้ามากที่จางจูโฮพูดกับเขาแบบนั้นต่อหน้ารุ่นน้องหลายคนในห้องทำงาน วันนั้นเป็นวันแรกที่จางจูโฮย้ายมาเป็นหัวหน้าทีมสืบสวนที่หนึ่ง แม้จะเป็นครั้งแรกที่ได้รู้จักกัน แต่เพราะรู้สึกเหมือนถูกแย่งตำแหน่งหัวหน้าทีมไป จึงทำให้โดจินรู้สึกไม่ชอบชู้หน้าจางจูโฮตั้งแต่แรกพบ

โดจินเข้าใจดีว่าจางจูโฮต้องการจะสื่อความหมายอะไร

รองเท้าหนังที่เขาใส่มามันไม่เหมาะที่จะใส่วิ่งจับผู้ร้ายที่กำลังวิ่งหนีเอาตัวรอด กางเกงที่รัดจับจับโคงมันก็ไม่เหมาะกับอาชีพตำรวจสายสืบ เดี่ยวก็ต้องออกไปซุ่มจับผู้ร้ายอยู่ในรถตำรวจที่เก๋าเขระอะ อาจจะต้องนั่งซุ่มรออยู่ทั้งวันทั้งคืน บางทีอาจจะต้องต่อสู้กับผู้ร้าย เสื้อผ้าแบรนด์เนมราคาแพง จึงไม่ค่อยเหมาะเท่าไรกับการทำงานเป็นตำรวจสายสืบ ในตอนนั้นโดจินเองก็เห็นด้วยกับจางจูโฮ แต่เวลาที่เขากลับไปจับคนร้ายก็จะไม่ใส่รองเท้าหนังอยู่แล้ว เพียงแค่ใส่เวลาที่มาสถานีตำรวจเท่านั้น พอมาถึงสถานีตำรวจก็จะเปลี่ยนเป็นรองเท้าที่ใส่สบาย เขาเคยอธิบายให้จางจูโฮฟังแล้ว แต่จางจูโฮไม่เห็นด้วยกับเขา ไม่ว่าจะซักแม่น้ำทั้งห้ามาอธิบายยังไง จางจูโฮก็ไม่เห็นด้วยอยู่ดี เพราะอีกฝ่ายไม่ชอบทุกอย่างที่เป็นเขา

โดจินยื่นมองตัวเองในกระจก แล้วเอ่ยชื่อหัวหน้าทีมขึ้นมา

"จางจูโฮ"

แค่เอ่ยชื่อเบาๆ ภาพของจางจูโฮก็ลอยขึ้นมาในหัวทันที แค่นั้นก็ทำให้โดจินขมวดคิ้วอย่างอารมณ์เสีย จางจูโฮชอบเดินก้มหน้าห่อไหล่ทำให้ดูหลังค่อม มักมองคนอื่นลอดกรอบแว่นตาสีดำจนทำให้ผู้คนรอบข้างรู้สึกอึดอัดเหมือน

16 Double คู่ฆ่าล่าวง

โดนจับผิดอยู่ตลอดเวลา เสื้อแจ็กเก็ตสีก็หนักไม่รู้ว่าเคยซักบ้างไหมเพราะเห็นใส่ทุกวัน ผมเผ้ายุ่งไม่เป็นทรง และชอบทำเสียงแจ๊บบๆ เหมือนมีอะไรติดพันอยู่ตลอด ลักษณะท่าทางที่แปลกบวกกับเสื้อผ้าการแต่งตัวที่โลโครกยากที่จะทำให้อันอื่นรู้สึกสบายใจได้ จางจู่โฮหุ่มเทให้กับงานมากจนบางทีก็ไม่กลับบ้านเป็นเดือนๆ ไม่อยากจะคิดเลยว่าเสื้อผ้าจะสกปรกและมีกลิ่นเหม็นขนาดไหน

ลักษณะการพูด พฤติกรรม การแต่งตัว หรือแม้แต่การเคลื่อนไหว การย่างก้าวของจางจู่โฮมันช่างดูขวางหูขวางตาโดจินไปซะทุกอย่าง

โดจินเปิดประตูห้องทำงานของทีมสืบสวนที่หนึ่ง กลิ่นเหม็นอับลอยมาเตะจมูกทันที ยิ่งเป็นช่วงฤดูร้อนในเดือนกรกฎาคมแบบนี้แล้ว โอความร้อนจะยิ่งทำให้กลิ่นอับและกลิ่นเหม็นสาบรุนแรงยิ่งขึ้น บรรดาตำรวจสายสืบทั้งหลายต้องอยู่เวรจึงทำให้ไม่ได้กลับบ้านไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ห้องทำงานจึงเหม็นอับอบอวลมาก โดจินทำได้เพียงเอาผ้าเช็ดหน้าหยดน้ำหอมลงไปสองหยดแล้วยกขึ้นมาปิดปากปิดจมูกเอาไว้

นายตำรวจยางเซชยกเงยหน้าขึ้นมาเห็นโดจินเอาผ้าเช็ดหน้าปิดปากปิดจมูกพอดี เขาจึงเบะปากและยกไหล่ในทำนองว่า 'ช่วยไม่ได้' นายตำรวจยางเป็นตำรวจรุ่นเดียวกับโดจิน แต่หุ่นแตกต่างกับโดจินมาก รูปร่างอ้วนลงพุง บ่งบอกว่าเป็นคนขี้เกียจ โดจินไม่เคยเห็นเขานั่งเก้าอี้สักครั้ง เขาชอบนั่งเอนตัวเลื้อยลงไป บางทีก็ดูเหมือนนอนอยู่บนเก้าอี้

โดจินไม่สนใจท่าทางและสีหน้าของนายตำรวจยาง เขาตรงดิ่งไปเปิดหน้าต่างบริเวณหลังห้องทำงานเพื่อระบายอากาศและกลิ่นอับ

"โอ๊ย อากาศข้างนอกยังเย็นอยู่เลยนะครี๊บ รูนพี่"

"ไม่หนาวตายหรือหน้า"

อากาศเริ่มถ่ายเท ทำให้กลิ่นอับในห้องระบายออกไป โดจินเปิดหน้าต่างทิ้งไว้แล้วเดินไปนั่งที่โต๊ะทำงานของตัวเอง ไม่มีใครในห้องกล้าปิดหน้าต่างที่โดจินเปิด เขามองไปรอบๆ ห้อง วันนั้นบรรยากาศดูแปลกไป ไม่เหมือนกับทุกวัน ปกติแล้วบรรยากาศของห้องทำงานจะเหมือนห้องพักครู

โรงเรียนมัธยมที่จัดเรียงโต๊ะชิดติดกัน ทุกคนจะนั่งก้มหน้าก้มตาทำงานของตัวเอง แต่วันนี้ผู้คนดูวุ่นวาย มีเสียงอึกทึกครึกโครม บรรยากาศเหมือนตลาดนัดที่มีผู้คนแย่งกันออกมาจับจ่ายซื้อสินค้า

"เมื่อไหร่นายถึงจะเลิกทำพฤติกรรมแบบนี้ซะที"

นายตำรวจยางเดินมาต่อว่าโดจินที่เปิดหน้าต่าง แต่ใบหน้ากลับยิ้มตามสไตล์คนขี้เล่น โดจินไม่ได้ตอบอะไร เพียงเงยหน้าขึ้นมอง นายตำรวจยางหย่อนก้นอ้วนลงบนโต๊ะทำงานของโดจิน

"คนพวกนั้นมาทำอะไรกันเต็มห้องไปหมด"

"นายจำไม่ได้หรือว่าวันนี้พวกนักเรียนนายร้อยตำรวจมาเยี่ยมชมหน่วยงานเรา ปกติคนอย่างฮยอนโดจินไม่เคยพลาดเรื่องแบบนี้"

นายตำรวจยางหัวเราะดังลั่นพลางตบไหล่ของโดจินเบาๆ โดจินมัวแต่คิดวางแผนเรื่องการตายของแจฮีจนลืมเรื่องนี้สนิท เขาไม่ได้แก้ตัวอะไร เพียงหัวเราะตาม นักเรียนนายร้อยตำรวจจะมาเยี่ยมชมและฝึกงานที่หน่วยงานนี้เป็นประจำทุกปี แกรมโดจินยังต้องไปบรรยายพิเศษให้อีกด้วย ถึงแม้จางจูโฮจะเป็นหัวหน้าทีมสืบสวนที่หนึ่ง แต่โดจินก็เป็นผู้รับผิดชอบการบรรยายพิเศษต่างๆ แทน ถ้านักเรียนนายร้อยหนุ่มไฟแรงที่มีความฝันอยากจะเป็นนายตำรวจมาดแต่ต้องมาเห็นสภาพของจางจูโฮที่ไม่เคยสระผม ปล่อยผมยาวรุงรัง ใส่เสื้อแจ็กเก็ตสีกาก็ตัวเดิมที่ไม่เคยซักเลย จะเป็นการทำลายความฝันของเด็กๆ ซึ่งมันไม่คุ้มกันเลย จางจูโฮเองก็รู้ตัวดีว่างานประเภทนี้ไม่เหมาะกับตัวเอง แม้จะไม่ชอบชี้หน้าโดจิน แต่เขาก็ไม่ลังเลที่จะมอบหมายงานนี้ให้โดจินเป็นผู้รับผิดชอบ

การบรรยายพิเศษจะเริ่มตอนสิบโมง ยังพอมีเวลาอีกประมาณสี่สิบนาทีที่โดจินหยิบ USB ที่ห้อยไว้กับโทรศัพท์มือถือมาเสียบที่คอมพิวเตอร์ให้ดับูก เขาใช้เวลาที่เหลืออยู่ทบทวนเนื้อหาที่จะต้องบรรยายวันนี้ ในไฟล์เดอร์ 'เอกสารบรรยายพิเศษให้นักเรียนนายร้อยตำรวจ ปี 2012' มีหลายไฟล์ที่ไม่จำเป็น เขาจึงค่อยๆ เลือกลบทีละไฟล์

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)